

TONY LEE MORAL

ALFRED HITCHCOCK'S

MOVIE MAKING MASTER CLASS

Learning About Film from the Master of Suspense

Canh bạc

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Trời nắng như đổ lửa, ánh nắng cháy bỏng phủ trên hòn đảo đơn độc giữa biển.

Hắn không biết mình đang ở đâu. Hắn chỉ biết mình vừa thoát chết. Con tàu chìm mau sau khi va phải đá ngầm đêm qua. Thuyền cấp cứu và phao cấp cứu được thả nhanh xuống biển nhưng quá nhiều hành khách kinh hoàng nên sự hỗn loạn diễn ra, hậu quả là đa số thuyền cấp cứu bị lật. Có lẽ hắn là người duy nhất còn sống sót. Hắn văng xuống biển khi thuyền cấp cứu của hắn bị lật. Hắn bơi rất giỏi. Nhưng bơi giỏi đến mấy thì phỏng ích gì khi ở giữa biển? Hắn kiệt lực khi trời tờ mờ sáng.

Khi mọi hy vọng, mọi nỗ lực đã tàn, chỉ còn lại cảm giác rã rời cả thể xác lẫn tinh thần, hắn chỉ muốn nhắm mắt buông xuôi cho thân xác chìm xuống biển, hắn chỉ thèm được nghỉ ngơi, thư giãn, chỉ khao khát được yên nghỉ. Cái chết lúc bấy giờ chẳng có gì đáng sợ như người ta vẫn thường nói.

Ngay lúc đó, một vật gì chạm vào tay hắn.

Một cái phao!

Có lẽ nó là một trong những cái phao cứu sinh của con tàu đó. Hy vọng sống còn lại trỗi dậy trong hắn. Hắn chụp lấy nó, ôm chặt. Hắn trôi trên biển đến trạ ánh nắng gay gắt chói chang. Những cuộn sóng ập đến, nhắc nhở hắn lên rồi ném xuống... nước biển mặn chát trong miệng hắn. Hắn không dám mở miệng ra nữa. Cổ họng khô đắng, hắn bắt đầu thấy chóng mặt. Bỗng hắn thấy một chấm đen ở phía chân trời. Hắn mở to mắt... một con tàu! Hắn đập chân như điên, cố bơi về hướng đó, một tay giữ cái phao, một tay quơ lia lịa trong không khí, miệng gào to. Chiếc tàu lớn dần rồi nó quẹo sang hướng khác. Hắn cố gắng bơi theo một cách tuyệt vọng. Hắn kêu gào, hắn khóc rống lên, tay quơ điên dại. Con tàu từ từ mất dạng. Hắn không bơi nữa, không la hét nữa mà chết lặng, mắt ngây dại như vừa trông thấy một ảo ảnh. Rồi hắn bật khóc, khóc nức nở.

Hắn mặc cho sóng đưa đẩy, lênh đênh trên biển. Đêm xuống. Đêm trên biển lạnh buốt. Hắn không còn bao nhiêu sức lực nữa. Hắn chỉ biết bám chặt lấy cái phao, đầu óc trống rỗng.

Một cuộn sóng lớn ập xuống, hất văng cái phao khỏi tay hắn. Chới với trong tuyệt vọng, trong màn đêm dày đặc, giữa sóng nước mênh mông, hắn nghĩ thầm " Thế là hết".

Hắn muốn buông xuôi tay nhưng bản năng đòi quyền sống. Hắn nổi người trên biển, sóng đưa hắn đi. Cuối cùng, cái gì đến phải đến. Hắn kiệt lực hoàn toàn và vào đúng lúc hắn sắp để mặc cho thân xác chìm xuống biển thì một bên vai hắn chạm vào cái gì cứng như đá.

Hắn quơ tay sờ soạng. Đúng, tay hắn chạm mặt đá cứng! Đất liền à ? Hắn không rõ. Hắn leo lên, loạng choạng. Hắn ngồi xuống. Đến giờ phút này, cái mệt rã rời ập đến, bản năng đòi hỏi được đền đáp. Hắn ngất đi.

Hắn tỉnh lại khi ánh nắng chói chang rọi trên mặt hắn. ánh nắng rất bỏng. Cổ họng hắn khô đắng, người hắn bưng bưng nh lên cơn sốt. Gượng đứng dậy, hắn lảo đảo bước đi, nhìn quanh. Nước mênh mông. Hắn đang ở trên một hòn đảo nhỏ, đường kính khoảng hơn ba mươi mét. Có lẽ đây là ngọn một quả núi dưới biển. Trên đảo không có cây cối, vài chỗ có đất, còn toàn là đá, mặt lồi lõm, rải rác những tảng đá lớn nhỏ...

Không chết dưới biển cũng chết ở đây. Hắn nghĩ thầm, mà cái chết này có lẽ còn ghê gớm hơn. Hắn thất thểu bước đi. Sau khi xem xét hòn đảo nhỏ, hắn hoàn toàn tuyệt vọng. Liệu người ta có tìm đến đây không ? Nơi này có trên bản đồ hàng hải không ? Những người đi tìm dấu vết con tàu đắm đêm kia có ngờ rằng có người trôi giạt đến đây không ? Nơi đây cách chỗ đắm chừng bao xa ? Nhiều ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc bưng bưng của hắn. Hắn thấy đói cồn cào và khát, khát ghê gớm. Có thể sẽ có người đến đây nhưng bao giờ ? Ngày mai, tuần tới, tháng tới ? Hắn lấy gì ăn ? Lấy gì uống ? Làm thế nào sống đến lúc có người xuất hiện ? Mà người ta đến đây làm gì chứ ?

Hắn lại thấy đói, cái đói cồn cào, nhộn nhạo trong bụng hắn. Đã gần hai ngày đêm không được ăn gì, chỉ uống mà lại uống toàn nước biển! Hắn nghĩ thầm " Tình trạng này mình sống được bao lâu?".

Ánh mắt thần thờ của hắn vô tình trông thấy một cái gì nổi trên mặt biển. Hắn nhìn kỹ... hình như một cái thùng gỗ. Hắn đứng dậy, bước tới để nhìn cho rõ. Sóng đang đưa nó vào bờ. Đúng rồi, một cái thùng gỗ. Thùng gì vậy ? Hắn bước tới nữa, sát mép hòn đảo. Sóng đánh nước bắn lên chân hắn. Cái thùng đã đến vừa tầm tay hắn, hắn nắm lấy nó, hai tay nhấc lên. Đó là một cái thùng gỗ hình vuông mỗi cạnh độ sáu mươi phân. Nắp thùng có then cài. Hắn mở ra. Trong thùng có một cái hộp bằng giấy dầu, khá dày và một cái can bằng nhựa. Nước chỉ mới lọt vào độ một phân. Hắn mừng muốn hét lên vì hắn thấy thủy thủ trên tàu dùng những cái can như vậy để chứa nước ngọt. Hắn mở nắp cái hộp giấy dầu... hơn nửa hộp bánh bích quy! Hắn mở can nước, nếm thử... đúng là nước ngọt! Hắn dốc vào miệng... nước! Trời ơi, nước ! Nước không màu không mùi sao lúc này lại ngon thế ! Đặt can nước xuống, hắn bốc bánh ăn ngấu nghiến. Ăn được mười cái, hắn sực nhớ. Không, không được phí phạm! Phải nghĩ đến những ngày tới. Hắn nhìn can nước, còn nhiều, ít nhất phải tám lít. Hắn đếm bánh... còn bảy mươi lăm cái. Hắn tính nhẩm " mỗi ngày ăn mười cái thì được hơn bảy ngày, không, vậy thì phí quá, sáu cái thôi, sáng trưa và tối, mỗi bữa hai cái và một ngụm nước... như thế sẽ được hơn mười hai ngày... Rất có thể trong thời gian đó sẽ có tàu, thuyền đi ngang qua đây. Có thể lâu hơn... mình phải ăn bớt đi, một ngày bốn cái thôi... nhưng như vậy làm sao sống nổi ?... Không sao, người ta có thể nhịn đói lâu hơn nhịn khát, mình phải thật tiết kiệm nước... ".

Hắn xếp tất cả chỗ bánh vào hộp giấy dầu, vặn chặt nắp can nước, bỏ tất cả vào thùng gỗ, đóng nắp cài then cẩn thận rồi đi quanh đảo, nhìn tứ phía. Không có bóng dáng một chiếc tàu nào, chỉ nước mênh mông.

Trời bắt đầu tối. Hắn tìm một chỗ khá bằng phẳng để nằm, đặt cái thùng gỗ bên cạnh. Ngồi hắn vẫn hâm hấp như sốt. Hắn nghĩ thầm " Có lẽ cái thùng này rơi từ một trong những chiếc thuyền cấp cứu đêm kia... không biết nó sẽ cứu mình hay chỉ kéo dài cái chết của mình ?".

Suy nghĩ miên man và hắn thiếp đi.

Khi hắn tỉnh giấc, mặt trời đã lên. Hắn mở thùng gỗ, lấy ra hộp bánh và can nước. Hắn ăn hai cái, không dám ăn nhiều hơn. Hắn nhâm nhi từng chút hương vị ngọt ngào của đường, trứng, sữa và bơ Chưa bao giờ hắn thấy bánh bích quy ngon như thế. Ăn xong, hắn uống nước, chỉ dám uống một ngụm rồi cẩn thận xếp hộp bánh và can nước vào thùng gỗ. Ngồi hắn vẫn như trong cơn sốt. Ánh nắng bắt đầu gay gắt. Vậy là đã bốn ngày trôi qua, hai ngày trên biển,

hai ngày trên đảo. Liệu hắc có còn trông thấy đất liền không ? Có còn gặp lại gia đình, người thân không? Hắc là nhà sưu tập tem. Hắc đi từ lúc đến nhiều nước để xem những con tem quý mà người ta báo cho hắc đến coi... hắc không đem theo nhiều tiền mặt, chỉ có ngân phiếu. Tập ngân phiếu đã chìm theo con tàu. Hắc bỗng sực nhớ, thò tay vào túi. Nó vẫn còn. Hắc lấy ra một tờ giấy năm mươi đô-la nhàu nát và một cái kính lúp khá lớn. Cái kính dùng để coi tem. Cái bật lửa nạm vàng ở túi kia đã rơi mất. Nhưng những thứ còn lại này sẽ giúp gì được cho hắc ? Hắc bỏ tờ giấy bạc và cái kính lúp vào túi áo rồi ngồi chờ người, nghĩ ngợi mông lung.

Tối hôm đó, hắc ăn hai cái bánh và uống một ngụm nước rồi nằm ngủ. Ngày nóng như thiêu, đêm lạnh cắt thịt, lại không chỗ trú, thế là hắc ốm, hắc lên cơn sốt dữ dội. Hắc rên rỉ trong cơn nhức đầu ghê gớm, trong cái lạnh của đêm trên biển, trong cơn đói khát... hắc ngủ hay ngất đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau hắc vẫn thấy trong người bưng bưng và cơn nhức đầu mới càng ghê gớm. Hắc ăn hai cái bánh rồi uống một ngụm nước. Cổ họng khô khốc, hắc muốn uống thêm một ngụm nữa nhưng không dám. Hắc đứng dậy, lảo đảo đi quanh. Lát sau, hắc trở lại bên thùng gỗ. Ngay khi sắp ngồi xuống thì hắc thấy thấp thoáng hình dáng một con tàu xa mãi phía chân trời. Hắc đứng bật dậy, quên cả đói khát, mệt mỏi. Cơn nhức đầu cũng biến mất. Chạy nhanh đến mép hòn đảo, hắc giơ tay vẫy một cách điên cuồng. Con tàu từ từ mất dạng. Hắc quy xuống, gục mặt khóc nức nở. Thế là hết ! Khóc chán, hắc đứng dậy trở về chỗ cái thùng. Bỗng trong đầu hắc nảy ra ý nghĩ " ừ, sao mình không nghĩ ra nhỉ ? Sao mình ngu quá vậy ?" . Hắc bước đến bên cái thùng gỗ, mở nắp lấy hộp bánh và can nước ra ngoài. Hắc giơ cao cái thùng gỗ, đập mạnh xuống đất. Lát sau, hắc gom tất cả mảnh vụn lại thành một đồng. Cầm cái kính lúp trong tay, ngắm nghía thăm nghĩ " ánh nắng xuyên qua mặt kính hội tụ đủ để làm bắt lửa... nếu có tàu đi ngang qua mình sẽ đốt... họ sẽ thấy khói... " . ý nghĩ khác bỗng đến : " Nếu có tàu đi ngang qua ban đêm thì sao, lúc mình đang ngủ ?" . Lắc đầu chán nản. Tuy thế, hắc vẫn hy vọng. Cơn nhức đầu trở lại. Miệng hắc đắng nghét. Ánh nắng bắt đầu thiêu đốt thân xác khốn khổ của hắc. Nheo mắt nhìn ra biển... có cái gì... một cái thùng gỗ nữa ! Hắc đứng bật dậy, chạy tới. Nó đang tấp vào bờ. Ngay sau đó, hắc nhận ra đó là một cái thùng rỗng, không có nắp. Định quay đi thì hắc sực nhớ " Ô... phải có thật nhiều khói... " . Hắc đến bên mép đảo, cái thùng vừa đến đúng tầm với của hắc. Nó lớn hơn cái thùng kia, gần gấp đôi. Hắc lại đập nát nó ra, chất thêm vào đồng gỗ trước. Bây giờ thì chỗ gỗ ấy đủ để quay chín một con heo.

Xế chiều, hắc ăn hai cái bánh và uống một ngụm nước. Hắc vẫn sốt, cơn nhức đầu vẫn không giảm. Đêm xuống, hắc mệt nhọc thiếp đi...

Sáng hôm sau, hắc thức giấc trong cảm giác kỳ lạ. Cơn sốt vẫn còn nhưng đỡ nhức đầu một chút. Hắc thấy hình như có cái gì khác thường trên đảo. Nặng nhọc, hắc đứng dậy nhìn quanh và hắc thấy...

Cách hắc độ bảy, tám thước, một con chuột khá to đang đứng trên một tảng đá lớn. Nó dáo dác nhìn quanh. Hắc sững người giây lát rồi cười chua chát " mày cũng sẽ chết khô trên hòn đảo này như tao thôi!" . Có lẽ nó cũng ở trên con tàu đó, trong hầm chứa lương thực, trôi giạt đến đây. Hắc bỗng thấy thích thú vì không phải chỉ có mình hắc trên đảo này. Hắc có bạn ! Con

chuột nhảy xuống và biến mất sau những tảng đá. Không nghĩ đến nó nữa, hắn mở hộp lấy ra hai cái bánh nhấm nháp từng chút. Nửa giờ sau, hắn ăn hết cái bánh, không để rơi vãi đi đâu một chút nào. Uống một ngụm nước rồi hắn đứng dậy đi quanh đảo. Vẫn trên trời dưới nước, nước mênh mông, không một bóng tàu thuyền nào. Hắn đi quanh, nhìn về phía xa hút tầm mắt, hy vọng, trông mong...

Lát sau, khi đã mệt, hắn trở lại chỗ cũ. vừa ngồi xuống thì hắn nghe có tiếng động. Hắn lắng tai. Cái gì vậy ? Tiếng động lại phát ra, ngay bên cạnh hắn, trong hộp bánh. Hắn mở to mắt. Một lỗ thủng bên thành hộp.

Con chuột ! Hắn chụp lấy cái hộp và nhanh như cắt, con chuột thò đầu ra, nhảy xuống, chạy mất trước khi hắn kịp có phản ứng.

Nó ăn bánh của mình. Đồ khốn !

Hắn lấy hết bánh ra và đếm lại. Hắn đã ăn mười cái thì phải còn sáu mươi lăm cái, bây giờ chỉ còn bốn mươi cái nguyên vẹn, mười cái bánh vỡ và vụn bánh... nó ăn hết gần mười ngày lương thực quý giá của hắn. Mắt hắn tóe lửa nhìn quanh, không thấy nó đâu cả. Nhưng làm sao giết được nó? Hắn cởi áo khoác, đặt tất cả bánh nguyên và vỡ vào rồi cuộn lại. Hắn vét tất cả vụn bánh, để dành cho bữa chiều. Từ bây giờ hắn sẽ không rời gói bánh quý giá này nữa.

Xẩm tối, sau khi ăn xong chỗ vụn bánh, uống một ngụm nước, hắn lại thấy nhức đầu. Hình như cơn sốt tăng thêm. Hắn nằm xuống, hai tay ôm gói bánh và mau chóng rơi vào giấc ngủ mê mệt.

Sáng hôm sau, khi thức giấc, hắn hốt hoảng khi thấy vụn bánh rơi vãi đầy trên ngực hắn và trên mặt đất, đá, cạnh hắn. Cái áo rách một lỗ lớn. Nó cắn thủng áo mình để ăn bánh! Điên cuồng, hắn giở tung cái áo ra. Chỉ còn hai mươi cái nguyên vẹn, chỗ còn lại là bánh vỡ và vụn bánh. Hắn ngồi chờ người một lúc rồi đứng dậy " Nó phải chết!".

Hắn gói chỗ bánh lại và xách đi. Hắn đi tìm con chuột. Chẳng thấy nó đâu cả. Lát sau, nhức đầu và mệt lả vì cơn sốt và đói khát, hắn ăn hết chỗ vụn bánh rồi trở lại chỗ cũ để can nước. Hắn uống một ngụm nước rồi vặn nắp can thật chặt trong khi đầu óc nghĩ cách bắt con chuột. Làm thế nào để bắt nó bằng hai tay ? Hắn lại đi tìm nó. Vẫn không thấy bóng dáng nó đâu cả. Thất thểu quay trở về, hắn đi men theo mép đảo. Đi ngang một tảng đá lớn hình bầu dục, một đầu bẹt, chìa ra biển như một cái cầu nhảy ở hồ bơi, nửa dưới nước, nửa trên cạn. Con chuột đang bơi ở đó. Hắn đứng lại. Nó đã thấy hắn. Nó giương đôi mắt tròn xoe nhìn hắn như trêu chọc. Hắn bước đến. Ngay lập tức, nó lặn xuống và mất hút. Hắn đứng chờ và chỉ chút xíu sau, hắn thấy nó nổi lên ở đằng kia, cách hắn vài mét, nó nhảy lên bờ. Hắn mới bước được hai bước thì nó đã biến mất sau những tảng đá. Cơn giận cùng cơn sốt làm hắn ngây ngất cả người. Hắn không biết phải làm gì.

Ánh nắng lại tiếp tục thiêu đốt da thịt hắn. Hắn chợt nghĩ ra một cách để giấu bánh. Trên đảo có vài chỗ có đất. Hắn đến đó, dùng cái cán của chiếc kính lúp để đào đất. Hắn đào từng chút, từng chút. Khi mồ hôi đã ớt đầm áo sơ mi thì cái hố cũng vừa xong. Hắn đặt gói bánh vào đó, lấp đất lại, kiểm một tảng đá chận lên trên. Vậy là yên trí. chỉ có hắn mới biết chỗ giấu bánh và chỉ có hắn mới có thể lấy được mà thôi.

Suốt buổi chiều, hắc ngồi chịu trận cho cái nắng ác độc hành hạ thịt da Con sốt vẫn đeo đẳng, đầu nhức dữ dội. Trời tối, hắc đào đất, lấy gói bánh và chỉ dám ăn một cái, uống một ngụm nước. Hắc lấp đất và chận tảng đá lại nh cũ.

Đêm đó hắc ngủ ngon.

Sáng hôm sau, hắc quan sát bốn phía mặt biển một lúc rồi quay trở lại chỗ chôn bánh. Lật tảng đá, đào đất lên để rồi hắc bật khóc. Cái áo rách tung. Có một lỗ ngằm bên dưới chỗ giấu bánh. Hắc mở cái áo rách bươm để nhìn thấy cảnh đau lòng. Chỉ còn chín cái nguyên vẹn, vài cái bánh vỡ và ít vụn bánh.

Hắc vừa khóc vừa quỳ xuống liếm hết chỗ bánh vụn. Hắc gói chỗ bánh còn lại vào cái áo rách nát rồi nặng nề đứng dậy, trở lại chỗ để can nước, ngồi thẩn thờ nhìn ra biển.

Lại một ngày cực hình. Ánh nắng hành hạ hắc không chút xót thương, cái nắng ghê hồn làm da thịt hắc như bốc khói. Con sốt vẫn không giảm. Đầu hắc nhức như búa bổ.

Đêm xuống, hắc ăn một cái bánh, uống một ngụm nước rồi đi nằm. Trái cái áo rách trên đất, hắc đặt tất cả bánh lên đó rồi nằm đè lên. Bánh vỡ cũng được miễn con chuột không thể ăn trộm...

Hắc giật mình thức giấc lúc nửa đêm. Hình như có tiếng động. Ở đâu ? Có cái gì động dậy dưới lưng hắc. Hắc ngồi dậy. Ánh trăng soi rõ cảnh không thể tin được. Con chuột đào một lỗ trên mặt đất, cách hắc vài tấc, đi ngằm dưới đất đến dưới lưng hắc. Chỉ còn ba cái bánh! Như hóa điên, hắc đứng dậy nhìn quanh. Ánh trăng tuy sáng nhưng không đủ để thấy nó, mà có lẽ nó cũng đã chạy mất rồi. Hắc không ngủ được nữa. Hắc ngồi đến sáng.

Khi mặt trời đã lên cao, hắc ăn nửa cái bánh rồi không chịu nổi, hắc ăn hết nửa còn lại. Bây giờ chỉ còn hai cái. Hắc uống một ngụm nước rồi nghĩ ngợi trong cơn nhức đầu lẫn chóng mặt. Sau hai ngày nữa, hắc sẽ ăn gì ? Hắc không dám nghĩ nữa. Nặng nhọc đứng dậy, hắc bước quanh, đôi mắt ra xa mong gặp bóng dáng một con tàu. Vẫn trời nước mênh mông... tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Một ngày nữa trôi qua, hắc không thấy bóng dáng con chuột đâu cả. Đêm đó hắc ăn một cái bánh, uống một ngụm nước rồi ngủ.

Hắc thức giấc trong cơn sốt hầm hập và cơn khát cháy cổ. Lại cái nắng cay nghiệt đang hành hạ hắc. Có lẽ hắc ngủ mê vì cơn sốt và đói khát. Gọng ngồi dậy, hắc với tay lấy can nước.

Can nước bỗng lên, nhẹ tênh!

Ánh mắt ngây dại của hắc nhìn sững cái can nhựa. Chỉ còn một chút nước đọng ở đáy can. Gần đáy can, có một lỗ thủng nhỏ, vết răng chuột gặm...

Hắc ngất đi. Khi hắc tỉnh lại thì mặt trời đã đứng bóng. Hắc không nghĩ ngợi được gì nữa. Hắc ăn nốt cái bánh còn lại rồi tiếp tục ngồi hứng ánh nắng trừng phạt. Đêm đó hắc nói sáng nhiều trong giấc ngủ.

Sáng hôm sau, hắc uống một ngụm nước khi vừa thức giấc. Chẳng còn gì để ăn. Gắng gượng

ngồi dậy, đi quanh nhưng đầu gối hần cứ muốn khuỵu xuống. Lát sau, không thể đi nổi nữa, hần xách can nước còn lại một chút trở về chỗ cũ.

Con chuột đâu nhỉ ? Một ý nghĩ chợt lóe trong đầu hần.

" Tại sao mình không ăn nó? Nó là món thịt tươi duy nhất trên đảo này... ít ra mình cũng sống được thêm vài ngày nữa... ".

Hần đi tìm con chuột và thấy nó. Nó đứng lấp ló sau một tảng đá gần đó, đôi mắt tròn xoe tinh quái như trêu chọc, thách thức hần. Giả như hần còn mạnh khỏe thì cũng chưa chắc bắt được nó, giờ đây hần quá yếu. Biết rằng không thể nào bắt được nó, hần chán nản ngồi xuống. Chợt hần nghĩ ra một cái mẹo.

" Giả chết ! Nó sẽ đến gần mình, bò lên người mình, có thể nó sẽ bò lên tay, ngay bàn tay mình... ".

Thế là hần nằm xuống trong ánh nắng hỏa ngục. Hần không biết mình sẽ chịu đựng được bao lâu. Mắt hần nhúc nhối tuy đã nhắm chặt. Đúng lúc hần sắp bỏ cuộc thì nó đến. Quả nhiên nó mắc bẫy hần thật. Nó bò lên chân hần, đến đùi, bụng rồi nhảy xuống. Hần tưởng nó bỏ đi nhưng không, nó lại nhảy lên, bò trên ngực hần. Hần chờ mong nó bò xuống tay hần nhưng nó đứng im. Hần không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Thu hết sức lực, hần chụp mạnh và ngồi bật dậy, mắt hần hoa lên vì ánh nắng. Hần không nhanh bằng nó, nó chạy mất.

Đêm đó, cơn sốt vẫn hành hạ hần.

Sáng hôm sau, hần không còn sức lực để đứng dậy nữa. Hần đã uống hết những giọt nước cuối cùng.

Trưa hôm đó, hần thấy các ngón tay bắt đầu tê dại. Hần biết đó là triệu chứng đầu tiên của sự thiếu nước trong cơ thể. Chiều hôm đó, cảm giác tê dại lan dần trên cánh tay.

Sáng hôm sau, cảm giác tê dại đã ở mặt. Hần biết đã đến những giờ phút cuối cùng của cuộc đời hần. Không còn hy vọng gì nữa. Hần cố gượng ngồi dậy nhng lại gục xuống. Hần nằm nghiêng một bên và trông thấy con chuột. Nó đứng cách hần khoảng bốn, năm mét, đang nhìn hần. Không có nước thì sao mà sống được nhỉ ? Không có nước thì sao cứ nhờn nhờn thế kia ? Lại có vẻ mập mập nữa. Hần chợt hiểu. Trên đảo có những hốc đá giống như hang chuột mà tay hần không thể cho vào lọt, ban đêm rất lạnh, ban ngày nóng, quá nóng nên nước bốc hơi, hơi nước đó bám vào bờ đá như một thứ nước cất không còn muối. Nó liếm lớp nước đó. Vậy là nó may mắn hơn mình. Hần thấy tức tối. Nó hại mình, nó sống lâu hơn mình. Hần nhìn nó, nó vẫn nhìn hần. Nó bước tới vài bước, nghe ngóng. Thấy hần nằm im, nó bước tới bước nữa, nữa... hai thước, một thước, nửa thước. Hần vung tay ra nhưng cánh tay hần run rẩy rồi rũ xuống. Con chuột chạy mất.

Đầu hần nhúc nhúc dữ dội, hần ngất đi. Hần tỉnh lại khi mặt trời đã hơi chếch bóng, có lẽ khoảng một giờ trưa. Không phải tự nhiên hần thức tỉnh mà có cái gì chạm vào tay hần.

Con chuột ! Nó đang gặm tay hần ! Nó ăn hần !

Hắn không ngờ đến chuyện này. Hắn định ăn nó và giờ đây nó ăn hắn ! Hắn rút tay lại, con chuột chạy mất. Cái đói khát, mệt mỏi bỗng biến đâu mất. Không ! CÀNH BẠC này hắn phải thắng, con chuột sẽ không ăn được hắn, hắn không để nó được toại nguyện. Hắn rùng mình giữa cái nắng ghê gớm khi nghĩ rằng con chuột sẽ ăn dần thân thể hắn, mỗi ngày một chút : tay chân, ruột gan... xác hắn sẽ nuôi nó trong nhiều ngày và hắn sẽ phải chết một cách đau đớn... Không, hắn phải thắng !

ý nghĩ ghê gớm đã hình thành trong đầu hắn.

Hắn sẽ dùng cái kính lúp để đốt đồng gỗ và hắn sẽ nằm trong đó, ngọn lửa sẽ thiêu xác hắn ra to, nó sẽ không ăn được tí gì của thân thể hắn. Nhưng chỗ củi đó liệu có đủ để thiêu hắn ra tro không ? Hắn chưa chắc nghĩ thâm, có lẽ không đủ. Nhưng ít ra mình cũng đã chết để không thấy nó ăn thịt mình. Hắn không thể chịu nổi ý nghĩ bị ăn sống. Gom hết tàn lực, hắn gượng ngồi dậy, lết dần đến đồng gỗ. Chỉ độ tám thước thôi sao mà hắn thấy xa quá. Cuối cùng hắn cũng đến nơi. Nghỉ một chút rồi hắn lấy cái kính lúp ra. Mặt trời hơi nghiêng, có lẽ khoảng hai giờ. Tay hắn run quá, không cầm vững được cái kính. Hắn xoay sở và sau cùng đặt gác nó lên một cục đá nhỏ. Ánh nắng gay gắt xuyên qua mặt kính hội tụ, chưa đầy một phút sau, trên mặt một tấm ván đã nám đen, bốc khói. Đồng ván đã quá khô vì nhiều ngày phơi nắng... một đốm lửa đỏ xuất hiện trên mặt miếng ván, khói bốc nhiều hơn, vết cháy đen loang rộng. Ngay lúc đó, hắn thấy con chuột bên kia đồng ván, lưng quay về phía hắn. Nó đang ngậm trong miệng một con cá nhỏ. Con cá chỉ bằng hai ngón tay Hắn chợt thấy đói cồn cào, quên cả việc đang làm, vừa bò vừa lết lại chỗ con chuột. Nó vừa nhả con cá ra, có lẽ nó bị sóng đánh văng lên bờ. Con chuột nghe tiếng hắn, nó ngoạm lấy con cá và chạy mất. Đầu óc hắn quay cuồng vì cố gắng quá sức, hắn quy xuống. Rủi thay, đầu hắn va phải một cục đá, hắn suýt ngất đi, nhưng không, hắn vẫn tỉnh, cảm thấy một luồng hơi nóng hắt tới từ phía sau lưng. Chậm chạp quay đầu lại, hắn thấy ngọn lửa đã bùng lên, đồng gỗ khô nẻ bắt cháy nhanh chóng. Hắn đang nằm cách đồng lửa khoảng sáu, bảy thước. Hắn cố lết lại. Cơ thể hắn không còn chút sức lực nào. Hắn ước sao mình được nằm trong đồng lửa đó. Hắn cố nữa, cố nữa, nhưng chỉ được nửa thước. Hơi nóng hắt vào mặt hắn, lên người hắn. Hắn chợt ân hận " sao lúc này mình không ráng lặn xuống biển nhỉ ?... Mà không biết có nổi không ?... ". Hắn ngất đi.

Khi tỉnh lại hắn thấy trời chưa tối hẳn, ánh nắng hoàng hôn còn trên đảo. Đồng gỗ đã cháy hết, chỉ còn đồng than hồng đang tàn. Những cuộn khói trắng bốc cao trên nền trời màu cam. Giờ thì hoàn toàn tuyệt vọng. Từng thớ thịt trong cơ thể hắn đau nhức rã rời.

Màn đêm xuống dần.

Hắn vẫn thức, vẫn tỉnh và biết con chuột đã đến. Nó đang cắn ngón chân của hắn. Hắn không thấy đau, chỉ thấy nhột vì cơ thể hắn giờ đã tê dại. Hắn không sợ, không kinh hoàng vì sắp bị ăn sống nữa mà chỉ thấy chua chát.

Mình đã thua !

Hắn không thể cử động dù chỉ một đốt ngón tay Hắn nhắm mắt lại. Con chuột vẫn gặm ngón chân hắn. Hắn bỗng thấy ngứa ngáy khắp người và ngay sau đó hắn nghe có tiếng động.

Tiếng xích sắt loảng xoảng và tiếng người lao xao :

- Đây rồi, có một người ở đây !
- Tôi đã nói mà... rõ ràng có khói...
- Kìa, đồng than đang tàn kìa...
- Anh ta còn sống không ?
- Không biết, để tôi coi...

Họ đặt hắt lên một cái băng-ca, khiêng ra ca-nô để chuyển lên tàu. Lúc đến mép hòn đảo, hắt sực nhớ, hắt mấp máy môi. Qua ánh đèn măng-sông sáng rực, một người trông thấy, cúi xuống hỏi :

- Anh muốn nói gì ?

Hắt thì thào, yếu ớt :

- Trong túi... áo tôi... có năm mươi... đô-la... lấy ra...

Người đó làm theo lời hắt và hỏi :

- Để làm gì ?

- Trên tàu... có bánh... bích quy không ?

- Có.

- Có nước... ngọt không ?

- Có.

- Bán cho tôi... năm mươi đô-la... cả bánh và... nước... bỏ lên đảo cho tôi... tôi đã thắng...

Người đó nói lại cho những người kia nghe. Họ nghĩ hắt mê sảng. Nhưng có một người nói :

- Chắc có chuyện gì đấy, cứ làm theo lời anh ta và lấy tiền đi.

Hắt gắng gượng cho đến khi thấy họ mang hai thùng bánh rất to và hai thùng nước bỏ lên đảo, lúc đó, một màn đen phủ chụp lấy người hắt.

Con tàu không nhổ neo cho đến sáng hôm sau. Họ tiếp nước biển và tiêm thuốc hồi sức cho hắt. Họ muốn biết chuyện gì đã xảy ra với con tàu, với những hành khách... Dù rất yếu, hắt vẫn đủ sức cho họ biết có lẽ hắt là người duy nhất sống sót.

Hắt hỏi mượn một cái ống dòm, nhìn về hòn đảo.

Hắt thấy con chuột đang đứng trên thùng bánh, hai chân trước cầm một cái bánh, gặm ngon lành, cặp mắt dáo dác nhìn quanh...

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>